

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 04.09.2003, sp. zn. 29 Odo 265/2003, ECLI:CZ:NS:2003:29.ODO.265.2003.1

Číslo: 47/2006

Právní věta: Dovolání proti usnesení, jímž odvolací soud potvrdil usnesení soudu prvního stupně o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce z řad advokátů (§ 30 o. s. ř.), není podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. ledna 2001 přípustné. Funkční příslušnost soudu k projednání dovolání proti rozhodnutí soudu prvního stupně není dána; řízení o takovém podání Nejvyšší soud zastaví (§ 104 odst. 1 o. s. ř.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 04.09.2003

Spisová značka: 29 Odo 265/2003

Číslo rozhodnutí: 47

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dovolání, Přípustnost dovolání, Příslušnost soudu funkční, Ustanovení zástupce, Zastoupení

Předpisy: § 103 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 104 odst. 1 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 201 odst. 1 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 236 odst. 1 předpisu č. 99/1963Sb.

§ 30 předpisu č. 99/1963Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

V r c h n í s o u d v P r a z e u s n e s e n í m z e d n e 2 . 9 . 2 0 0 2 p o t v r d i l u s n e s e n í z e d n e 3 0 . 5 . 2 0 0 2 , j í m ŝ M ě s t s k ý s o u d v P r a z e z a m í t l n á v r h v e d l e j š í h o ú č a s t n í k a n a u s t a n o v e n í a d v o k á t a . O d v o l a c í s o u d u z a v ř e l , ŝ e n e b y l a s p l n ě n a z á k o n n á p o d m í n k a p o t ř e b y ú č a s t n í k a h á j i t s v ě z á j m y , s t a n o v e n á v § 3 0 o d s t . 1 o . s . ř .

Proti usnesení odvolacího soudu a výslovně též proti usnesení soudu prvního stupně podal vedlejší účastník (nezastoupený advokátem) včas dovolání, namítaje, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a rozhodnutí spočívají na nesprávném právním posouzení věci, tedy že jsou dány dovolací důvody uvedené v ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř. pod písmeny a) a b). V dovolání snáší argumenty na podporu závěru o existenci uplatněných dovolacích důvodů a žádá, aby jeho žádosti o ustanovení advokáta bylo vyhověno. Současně uplatňuje výhrady proti podmínce povinného zastoupení advokátem v dovolacím řízení.

Dovolatel výslovně dovoláním napadl i rozhodnutí soudu prvního stupně. Dovolání je ve smyslu

ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. mimořádným opravným prostředkem, kterým lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští. Z uvedeného vyplývá, že dovoláním rozhodnutí soudu prvního stupně úspěšně napadnout nelze.

Opravným prostředkem pro přezkoumání rozhodnutí krajského soudu vydaného v řízení v prvním stupni je podle ustanovení § 201 o. s. ř. odvolání, pokud to zákon nevylučuje. Občanský soudní řád proto také neupravuje funkční příslušnost soudu pro projednání dovolání proti takovému rozhodnutí. Jelikož nedostatek funkční příslušnosti je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, Nejvyšší soud řízení o „dovolání“ proti rozhodnutí soudu prvního stupně, které touto vadou trpí, podle ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. zastavil (shodně srov. např. důvody usnesení Nejvyššího soudu uveřejněného pod číslem 10/2001 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

V části, v níž směřovalo proti usnesení odvolacího soudu, není dovolání přípustné. Proto je Nejvyšší soud odmítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Podle ustanovení § 241b odst. 2 o. s. ř. platí, že není-li splněna podmínka uvedená v § 241 o. s. ř., postupuje se obdobně podle § 104 odst. 2 o. s. ř.; to neplatí, bylo-li dovolání podáno opožděně, někým, kdo k dovolání není oprávněn, nebo směřuje-li proti rozhodnutí, proti němuž není dovolání přípustné.

Dovolatel sice pro řízení o dovolání proti usnesení odvolacího soudu není zastoupen advokátem (srov. § 241 o. s. ř.), jelikož však dovolání není přípustné, odstranění tohoto nedostatku podmínky dovolacího řízení se ve smyslu posledně citovaného ustanovení nevyžaduje.

Přípustnost dovolání proti usnesení odvolacího soudu upravují ustanovení § 237 až § 239 o. s. ř.

Ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) a b), § 238, § 238a a § 239 o. s. ř. nezakládají přípustnost dovolání proti usnesení odvolacího soudu proto, že je nelze podřadit žádnému z tam vyjmenovaných případů.

Dle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. je dovolání přípustné též proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Usnesení, jímž soud zamítl návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů, však není rozhodnutím ve věci samé; proto není dovolání přípustné ani dle posledně označeného ustanovení (shodně srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2001, sp. zn. [29 Odo 750/2001](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 3, ročník 2002, pod číslem 48).

Tento závěr s sebou nese konečné posouzení dovolání proti usnesení odvolacího soudu jako nepřípustného; Nejvyšší soud je proto, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), odmítl (§ 243b odst. 5, § 218 písm. c/ o. s. ř.).